

Program sborových akcí

Biblické hodiny – středa 18:00

- 9. 6. Podobenství o farizeovi a celníkovi
- 16. 6. poslední biblická hodina před prázdninami (Podobenství o hřivnách)

Program pro střední generaci – čtvrtek 19:30

- 17. 6. MUDr. Jan Payne: O eutanázii

Ostatní oznámení:

- 9. 6. 19:30 V koncert komorního smyčcového orchestru Quattro Forte (výtěžek koncertu bude věnován sboru pro akci Adopce na dálku[®], v jejímž rámci přispíváme na ugandského chlapce George). Uslyšíme skladby F. I. Tůmy, G. P. Telemanna, G. F. Händela a Bohuslava Martinů
- 10. 6. 19:00 Ustavující schůze nového staršovstva
- 13. 6. 9:30 Bohoslužby a křest Benjamína Mrázika
- 23. 6. 10:00 Centrum matek a dětí pořádá divadelní představení Papírové pohádky
- 23. 6. 19:00 Koncert Smíšeného sboru Josefa Vycpálka

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz) a Jana Šarounová (sarounova@quick.cz). Sazbu a internetové vydání připravuje Jan Šaroun (saroun@quick.cz). Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Náklady na tisk tohoto čísla činily 7 Kč. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Červen 2004, číslo 43

Děti Abrahamovy

Kázání Miloše Rejchrtu při závěrečných bohoslužbách synodu

Čtení: Iz 51,4-8

Text: Jan 8,47 a 51-59

„Otec náš je Abraham“, volají Ježíšovi protivníci. Jsou to zvláštní protivníci, nám hodně blízcí: nikoli nevěrci, nýbrž věřící, doslova židé, kteří uvěřili Ježíši. Co může být lepšího než tato kombinace víry v Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova a víry v Ježíše, jenž je vtělený Logos? A přece, Ježíš se dostává do sporu s těmi, kdo mu uvěřili.

Ti, kdo v něj uvěřili, jsou zároveň hrdí na svého praotce Abrahama. Mají být na koho hrdí, však je to opravdu jedinečná výbava, mít za zády tak bohaté dějiny Hospodinova lidu a jejich vynikající postavy. Být dědicem tak skvělých duchovních tradic je však i svazující. Ti, kdo Ježíšovi uvěřili, si totiž možná abrahamovské tradice víry považovali tak silně, že se jim už nedostávalo sil na to, aby sami jako Abraham věřili a jednali. Jim stačila abrahamovská úcta a předávání této úcty dalším pokolením vyznavačů praotce Abrahama.

„Jest sláva otců krásný šperk pro syny, kdo však chceš ctěn být, dobuď cti si sám,“ pravil jeden český básník a vystihl tím cosi velmi hlubokého, co se může týkat i víry. Víra otců, též i Husa, Komenského, Adolfa Novotného nebo Boženy Komárkové je krásným šperkem pro české evangelíky, ale úcta k našim skvělým předkům a dovolávání se jejich odkazu nestačí. Kdo chceš být ospravedlněn z víry, nepochybuj a věř, věř směle, promyšleně a pilně, věř ty a kdo jiný než ty a kdy jindy než teď.

Když Ježíš svým věřícím protivníkům či svým protivným věřícím zvěstuje radostnou novinu, že poznají pravdu a pravda je vysvobodí, rozčilí je tím. Když jim pak připomene, že víra Abrahamova je krásný šperk, ale „kdo chceš být Abrahamův dědic, jednej jako on“, rozčilí je ještě víc. I vytáhnou obvyklý mazácký argument: „Ještě ti není padesát, a viděl jsi Abrahama?“

Dosažená padesátka byla v biblickém světě, alespoň podle 4. Mojžíšovy (4,3 a 8,24), pro levity věkem, kdy odcházeli do důchodu. Tedy věkem, kdy člověk už nabral všechny zkušenosti, všechno důležité prožil, hlouposti zapomněl a to důležité si vštípil, stal se moudrým starcem. Ježíšovi protivníci tedy jinými slovy říkají: *Co ty nám budeš povídat! Když jsme my, staří mazáci víry, chodili do synagogy, tys ještě někde plácal ušima. Za námi stojí zkušenost, moudrost prověřená časem. Co my už prožili, čím jsme prošli, to se všechno ani zapsat nedá, ale román by to byl. A teď nám nějaký třicátník bude vykládat, co a jak.* Tak nějak mohli mluvit Ježíšovi protivníci a nám to nějak povědomě zní. V nás všech je skryta jistá ješitnost na to, co jsme už prožili, a když jsme věřící, tedy i na všelijaké etapy vlastního duchovního růstu: už tu vojnu Kristovu přece táhneme nějaký ten pátek. A že by nám do toho mohlo mluvit nějaké telátko neupřahané, nějaký mladík, nějaká mladice? Která dokonce ani nevyrostla v církvi?

Takové otázky nás generačně náchylné k církevnímu mazáctví možná občas napadnou a nějaké takové otázky z nás i vypadnou. Vás mladé prosím, odpusťte nám, pokud se k vám chováme mazácky. A my, co už tu padesátku máme za sebou, si znovu připomeňme, že i nováček ve víře může vyslovit velikou pravdu a vykonat veliký čin víry. Někdy právě těm zkušeným, ostříleným a v Písmu kovaným Otec nebeský skrývá svou moudrost a zjevuje ji nemluvnátkům. A v plnosti ji vždycky zjevuje jen svému Pomazanému, a tím nejsme my. Pozor na mazáctví ve víře, ono nakonec může skončit i hodně zlou šikanou. Četli jsme, že uražení Ježíšovi protivníci se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se skryl v zástupu zřejmě nevěřících a unikl svým věřícím, takže tentokrát to dobře skončilo.

Poselství o dobrém skončení a veliké povzbuzení slyším však z celé té Ježíšovy polemiky o Abrahamovi. Janovský Ježíš říká, že Abraham byl celý natěšený, že spatří jeho den, jeho budoucnost: když se dočkal, spatřil ten den a zajásal. Přitom praotec Abraham to podle biblických rodokmenů měl k Ježíšovi dál než praotec Čech k nám. Ježíš se však do usazování archeologických vrstev a lineárního plynutí času nevejde. Jde na věky a skrze věky. Nechme si od tohoto Ježíše říci, že on je ještě víc než učitel životní moudrosti, prorok Božích nároků a vzor nezkorumpovaného lidství. „Pán života, hlava vesmíru a církve“, tak to o Pánu Ježíši napsal ve své závěti kněz a přítel, jeden z mých otců Abrahamů, u něhož jsem se vyučil praxi radostného slavení Večeře Páně u jednoho stolu s katolíky a evangelíky dohromady. Pán života a hlava vesmíru! Jen si to párkrát přeříkejme a snad se nám hlava zatočí z té závrtnosti. Kristus, hlava církve, na to jsme si už zvykli, ale Kristus, pán života? Nejen mého života, ale života vůbec? Dosadme si do pojmu život vše, co o něm tušíme a víme, čemu nás o něm učí

Ze sborové korespondence

Vážení a milí bratři a sestry,

rádi bychom Vám představili nově vzniklou aktivitu s názvem „Pod palmou“.

Jsme skupina křesťanů z různých sborů. Každý z nás se cítil tak trochu sám, snad proto, že už jsme odrostli dorostu i mládeži a zůstali bez partnera. Možná i u Vás ve sboru je pár takto „osamocených“ a Vy o nich možná ani nevíte. Rozhodli jsme se pořádat společné víkendy, sportovní a jiné akce, které těmto lidem umožní navázat nová přátelství mezi křesťany. Více informací na <http://podpalmou.wz.cz>.

Předem děkujeme za Vaši vstřícnost, porozumění a spolupráci.

S přáním Božího požehnání za „palmáky“

Jana a Jakub

Ze schůze staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 13. 5. 2004

- pokračovalo ve výběru sborové sestry rozhovorem s další uchazečkou;
- vyslechlo zprávu Evy Šormové o zdárně se rozbíhající práci mateřského centra;
- s radostí přivítalo a schválilo též její rozhodnutí a žádost o členství v našem sboru;
- ujasňovalo si stanovisko k možnosti kandidatury zaměstnanců sboru při volbách do staršovstva;
- vyhovělo žádosti Jana Filipiho o ukončení členství ve sboru k 30. 6. kvůli odstěhování mimo Prahu a poděkovalo mu za jeho přínosné působení ve staršovstvu i v hospodářské komisi;
- schválilo příspěvek až do výše 6 000 Kč na letní dětský tábor sboru pod vedením Evy Šormové.

Evangelický katechismus

Po novém katechismu se v naší církvi volalo již dlouho a naléhavost této publikace byla indikována různými vlastními pomůckami kazatelů ve sborech. Jedno ze zasedání 30. synodu ČCE rozhodlo o vypsání soutěže na nový katechismus, z níž pak vítězně vyšla práce br. faráře Mgr. Jiřího Grubera. Tu nyní pro synodní radu ČCE vydal KALICH, nakladatelství a knihkupectví, s.r.o. Cena publikace je 200 Kč, při hromadné objednávce prostřednictvím farního sboru je cena o 10 % nižší. Dílo je nevšední svým obsahem i vnější podobou. Název zní: **OTÁZKY A ODPOVĚDI – Evangelický katechismus pro mládež i dospělé, skupiny i jednotlivce.** Katechismus má tři části: PRACOVNÍ LISTY – Sešit A, ZÁKLADY KŘESŤANSKÉ VÍRY – Sešit B, STRUČNÉ SHRUTÍ – Sešit C.

První část (A) probírá 30 důležitých témat, např. náboženství (1), křesťanství (2), víra (3), vyznání víry (7), Ježíš (13), bohoslužby (17), Otčenáš (21), sbor (24), politika (28), výhled a naděje (30). Ke každému tématu je připojena stránka otázek a možných odpovědí. Cílem je zamyslet se nad každým tématem a hledat odpověď vlastními slovy. V tom je velký pokrok od minulých katechismů, které předkládaly hotové deklarace.

Sešit B pojednává opět o daných třiceti tématech v podobě souvislého textu, vyjadřujícího nejdůležitější myšlenky křesťanského vyznání v jeho reformačním pojetí. Jsou to základy křesťanské víry, bohatě doložené biblickými texty. Tento sešit (B) má velmi užitečnou přílohu s nejdůležitějšími informacemi o tom, v čem se mezi sebou jednotlivé církve a náboženství liší a co mají společného.

Třetí sešit (C), který je polovičního formátu (tj. A5; sešity A a B jsou ve formátu A4), je jakýmsi stručným shrnutím všeho v podobě 125 nejdůležitějších otázek. Tento díl se nejvíce blíží dřívějším klasickým katechismům a lze se podle něj připravit ke confirmaci.

Jde o dílo zdařilé a vhodné pro všechny kategorie členů církve, které jsou uvedeny pod hlavním titulem, tedy nejen pro mládež, ale i pro dospělé, kteří si sami potřebují věci objasnit a upřesnit. A nejen proto – jsou přece učitelé svých dětí i vnuků. Publikaci věnoval br. Gruber „své mamince, která ho jako první uváděla na cestu víry.“ Kež nám příručka pomůže k tomu, aby nakonec také naše děti cítily vděčnost za naši pomoc na cestě víry.

Joel Pokorný

(Pozn. redakce: Katechismus je v prodeji u sborové sestry za 180 Kč.)

věda, všechna jeho tajemství a dobrodružství včetně nukleových kyselin, fotosyntézy, genů, vývoje druhů, struktury mozku. Hlava vesmíru, ten hlavní v celém vesmíru – a dosadme si do toho slova vše, co o vesmíru víme, co nám o něm vypráví Jiří Grygar, všechna tajemství hmoty a antihmoty, mikrokosmu atomových částic a makrokosmu časoprostoru a černých děr. V tomhle všem je Kristus tím hlavním, o něj tu jde, jemu to všechno patří, kolem něj to všechno krouží, k němu se to rozpíná a konverguje. Ne, to je snad příliš, to je nad kapacitu naší představivosti, to je nad naše pomyšlení. Ano, Kristus nad naše pomyšlení, nad naše kategorie prostoru a času. Kristus, úběžník veškerenstva, průsečík jeho nadějí, Kristus, motiv všeho, co bylo, a završení všeho, co bude. Kristus, Alfa i Omega vší skutečnosti. Ano, i tato úchvatnost a propastnost patří k rozměrům víry. Sotva ji můžeme intenzívně prožívat pořád, ona víra je totiž především poslušností v následování pozemského Ježíše. Potřebujeme si však občas připomenout, že „*on je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, v němž bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný*“. Potřebujeme občas před tímto Kristem pocítit závrať, oddat se jeho chvále, nechat na sebe působit Kristovu nezměrnost, jež je nad naše pomyšlení, abychom k další etapě následování pozemského Ježíše nabrali dech.

Povzbuzení slyším i z toho tvrdého Ježíšova slova, které sotva mohli jeho protivníci snést: „*Kdo je z Boha, slyší Boží řeč. Vy proto neslyšíte, že z Boha nejste.*“ Jen na první, nepozorný poslech je to slovo o tom, že karty jsou už rozdány, kostky vrženy, předurčení vyhotoveno. Kristus přece nepřišel, aby lidstvu sdělil, že neposlušnost a všelijaká jiná špatnost jsou tu proto, že někteří se špatně narodili, totiž ne z Boha, a že s tím se prostě nedá nic dělat, jen počkat, až umřou, případně jim k tomu trochu napomoci. Celé Janovo evangelium přece zve k tomu, abychom v Ježíši rozeznali vtělené Boží slovo a přes všechna nedorozumění, která Ježíš vyvolává, přes všechna poloporozumění, kterých se nám dostává, vyznali nakonec s Tomášem „*Můj Pán a můj Bůh*“. Nic není rozhodnuto předem, naopak: jestliže nejste z Boha, musí se to změnit, musíte se znovuzrodit! Vždyť pokud nejste z Boha, pak neslyšíte. Tedy slyšte, naslouchejte, poslouchajte, a pak budete z Boha! „*Kdybyste byli dětmi Abrahamovými, jednali byste jako on,*“ říká Ježíš ve verši 39. Tady už slyšíme zřetelně výzvu: jedněte jako Abraham, a pak budete jeho dětmi, budete mu moci říci či zazpívat „*otče Abrahame, my se přece známe*“. Pak vstoupíte do abrahamovského rodokmenu, stanete se jeho potomstvem se všemi zaslíbeními, neboť pravé abrahamovství se nepřenáší geny ani nějakou tradicí, ale abrahamovskou vírou, která jde i do neznáma a jde poslušně, protože Bůh řekl *jdi*. Anebo řečeno slovy z 1. Janovy epištoly (4,7): „*Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.*“ Amen.

Z historie vinohradského sboru XVII (pokračování)

Koncem roku 1922 se jednalo o rozšíření varhan nad nabídkou firmy Urban (za 28 000 K) a dále o nutnosti opravy ústředního topení (cca 40 000 K). Kruh sester byl požádán o provedení domovní sbírky na tyto mimořádné náklady. Dále se v lednu jednalo o výuce náboženství na školách a o perspektivách vztahů mezi státem a církví. Probíhaly také přípravy sborového shromáždění. Počet starších byl zvýšen na 14. Starší jsou voleni na šestileté období s tím, že polovina staršovstva bude vždy po 3 letech obměněna. Za účelem provedení voleb byla ustavena volební komise.

V únoru roku 1922 sborové zastupitelstvo projednalo a schválilo účty za rok 1921.

Březnové sborové shromáždění schválilo návrh na navýšení členů staršovstva na 14 a 6 náhradníků. Přítomno bylo 117 členů s hlasovacím právem. Zvoleni byli tito bratři a sestra: Auervek, Brtková, Hájek (Jan), Hlaváček, Hrubeš, Kadlec, Lukl, Novotný, Škarvan, Svoboda, Zahradníček, Závodský, Klíma. Z náhradníky pak bratři Kratochvíl, Lehký, Faix, Kutěj, Rybář, Danda. Kurátorem byl zvolen br. Novotný, zástupcem kurátora br. Svoboda, zapisovatelem bratr Špaček, pokladníkem bratr Auervek, účetním bratr Závodský, správcem domu bratr Hájek, správcem modlitebny bratr Zahradníček. Členové staršovstva byli rozděleni do dvou skupin – skupiny technické a skupiny osvětové. Předseda staršovstva bude volen až po zvolení faráře. Rozhodlo se také o zavedení knihy účasti a sbírek. V květnu sdělil bratr Klíma, že volbu za staršího nepřijímá, na jeho místo byl z náhradníků zvolen bratr Lehký. Evangelizační komise navrhla každodenní konání bohoslužebných shromáždění na různá témata pro nově přistoupiční členy a dále pravidelného nedělního shromáždění pro tuto skupinu členů na sedmou hodinu večerní. Jednalo se také o povolání některé z diakonek k sociální práci ve sboru.

Večery pro nové členy se konaly od 29. 5. do 3. 6. za velké účasti pod vedením faráře Křenka, dočasně pak byly přerušeny z důvodů malování modlitebny. Poté bylo rozhodnuto, že budou pokračovat až do volby faráře, která byla plánována na září roku 1922.

V srpnu roku 1922 vzal sbor na vědomí stanovisko bratra Křenka, který odmítl kandidovat za faráře. Rozhodlo se o vypsání konkurzu na volné farářské místo. Dále bylo jednáno o obsazení místa katechety. Jako kandidáti na volné místo faráře přicházejí v úvahu bratři Žilka, Jerie, Novotný, Kašpar, Čapek, Hromádka. Na sborovém shromáždění v září 1922 byla odhlasována žádost členů k faráři Křenkovi, aby prodloužil svoje angažmá ve sboru o půl roku. Farář Křenek, který byl jedním osobně přítomen, potvrdil svoji ochotu

Dalším zájmem přípravného výboru je zjistit, zda by se v našich sborech či farnostech nenašli **dobrovolníci**, kteří by byli ochotni s přípravami pomoci. Jedná se o pomoc při organizaci a zajišťování jednotlivých akcí, pomoc v hlavním štábu, při tlumočení, překladech, apod. Přípravný výbor by také uvítal, kdyby z našich řad vyšly **nápady** na zajímavá témata, referenty, hudební tělesa či jiné akce, které by se mohly zařadit do programu.

Vzhledem k tomu, že celá akce je finančně zajišťována pouze dobrovolnými příspěvky a dary, prosí přípravný výbor členy naší církve o pomoc při **vyhledávání sponzorů**. Pokud byste měli doporučení, kam by bylo vhodné se ohledně finanční podpory obrátit, rádi kontakt přípravnému výboru zprostředkujeme.

Všechny tyto informace nám můžete sdělit pomocí přiloženého dotazníčku. Pokud byste ho mohli vyplnit a předat farní kanceláři **do 15. června 2004**, bude to pro organizátory velkou pomocí.

Budeme rádi, pokud se nám podařilo vzbudit u vás zájem a případnou ochotu podpořit tuto akci. V případě, že byste měli jakékoliv dotazy, nápady či připomínky, sdělte je ve sborové kanceláři či přímo kontaktní osobě Daniele Hamrové. Věříme, že podíl na této akci by mohl být obohacením a dobrou zkušeností nejen pro hosty, ale stejným dílem i pro jejich hostitele. Těšíme se na případnou spolupráci a již předem za ni děkujeme.

Daniela Hamrová
synodní rada ČCE – ekumenické oddělení
hamrova@srcce.cz
tel.: 224 999 215

SETKÁNÍ KŘESŤANŮ PRAHA 2005 – POZVÁNÍ K NADĚJI
Jméno
Adresa
Telefon, e-mail
Na nocleh můžeme přijmout (předběžně)osob
Jsem ochoten/ochotna pomoci s (organizací, přípravou programu, tlumočením apod.)
Považuji za smysluplné, aby do programu bylo zařazeno (návrhy témat, referentů, hudebních těles apod.)
Navrhuji, abyste se obrátili ohledně sponzorování na
V Praze dne, podpis

Setkání křesťanů Praha 2005 – pozvání k naději

Jak se možná mnozí již dočetli v církevním tisku, stala se Českobratrská církev evangelická pořadatelkou Setkání křesťanů zemí střední Evropy, které se bude konat příští rok v Praze. Těchto setkání (bylo jich od r. 1991 již 5) se od počátku účastnili křesťané z Německa, Polska a Česka, později i ze Slovenska, vždy střídavě v některé z těchto zemí. Tentokrát bude hostitelkou Praha, setkání se uskuteční poprvé s ekumenickou účastí a budou také pozvány delegace z Maďarska a Rakouska.

Smyslem setkání je vzájemné povzbuzení ve víře, vytváření a prohlubování osobních i mezicírkevních vztahů, posílení zodpovědnosti křesťanů za věci veřejné, podpora dobrého sousedství našich národů. To vše dává dobrý základ naší společné budoucnosti v Evropě.

Vzhledem k tomu, že je očekáváno 3 000 – 5 000 křesťanů, jedná se o akci organizačně mimořádně náročnou, a proto jsou přípravy na ni již v plném proudu. Přípravný výbor je složen ze zástupců různých církví a nyní se na sbory a farnosti obrací s prosbou o pomoc při ubytování. Máme za to, že ubytování v rodinách či ve sborech přispěje velmi významně k původnímu záměru setkání – bližšímu vzájemnému poznávání a navázání kontaktů. Proto se obracíme na vás s dotazem, zda byste případně měli chuť a možnost přijmout někoho z hostů k sobě do rodiny. **Jedná se o víkend 17. – 19. 6. 2005.** Akce je organizována tak, že v sobotu 18. 6. se bude konat centrální program ve středu Prahy (biblická práce, pódiové diskuze, přednášky, koncerty, divadelní a jiná představení, výstavy, akce pro děti, informační a prodejní stánky a další pořady včetně programu pro mládež), zatímco v pátek navečer a v neděli se předpokládá spíše lokální program v místech ubytování (např. večerní ztišení, nedělní bohoslužby). Pro ubytovatele by to tedy znamenalo, že svému hostu či hostům zajistí kromě noclehu od pátku do neděle také večeři v pátek a snídani v sobotu a v neděli. Sobotní stravování bude organizováno centrálně, nedělní oběd bude pravděpodobně formou balíčků na cestu.

Přípravný výbor chce nyní aspoň orientačně zjistit, s jakými možnostmi **ubytování v rodinách** může počítat. Budeme proto velmi rádi, když naši sborové kanceláři budete moci sdělit, zda a kolik hostů přibližně byste mohli ve svých domovech ubytovat. Nemusíte se obávat jazykových bariér, vždyť přijedou také hosté z Polska a ze Slovenska, se kterými jistě nebude problém si porozumět. Stejně tak se nenechte odradit, pokud se domníváte, že nejste hostům schopni nabídnout dostatečný komfort. Mnozí hosté jsou připraveni přenocovat v tělocvičnách na karimatkách a od setkání neočekávají v tomto ohledu žádný zvláštní přepych.

této žádosti vyhovět s podmínkou, že s tím bude souhlasit vedení misijní společnosti, která jeho práci honoruje.

Farář Kučera oznámil starším, že dále nemůže vykonávat práci katechety a doporučil staršovstvu, aby jednalo se synodním výborem ve věci vyhledání nového katechety. Bratr Kučera se zavázal vykonávat práci katechety do konce roku 1922. V té době také předložil bratr Novotný staršovstvu svoji rezignaci na funkci kurátora. Nakonec ji však na žádost staršovstva prozatím odložil.

Podle materiálů bratra Vladimíra Chadima připravil mch

„Dej aspoň bůra, dyť je to na dobrou věc ...“

Procházel jsem výnosy ze sborových sbírek a rovnal si je do tabulek, to už je taková posedlost. Abych se tím netěšil sám, uvedu zde malý souhrn. Je totiž zamyšlení hodný. I méně zdatný počtář si nemůže nevšimnout, že v roce 2003 jsme se rozhodli dát do sbírky o korunu více než v roce 1999. Chtěl jsem tedy vyzvat k takovému malému pokusu. Zkusme dávat v tomto roce do sbírky každý o pět korun více, než jsme zvyklí. Jsou to sice malá čísla, ale hodně znamenají. Když to shrnu, je to takhle: v roce se koná 58 shromáždění, průměrná účast je 99 osob (v tabulce jsou uvedeny jen dospělé osoby). Když si to pak vynásobíme, tedy 58 shromáždění krát 99 osob krát ta pětikoruna, zjistíme, že pokud se všichni rozhodneme dávat o pětikorunu více, nasbíráme za rok 28 710 korun navíc.

Druhou prosbu bych měl na nás státem zdaňované. Sbor nabízí možnost nákupu kupónů pro sbírky. Výhodou tohoto nákupu je možnost snížení daňového základu (lidově řečeno „odečtení z daní“). Tohle funguje samozřejmě jak pro zaměstnance, tak pro ty, kteří si daně dělají sami. Velkou výhodou je, že když se rozhodnete dávat do sbírky ony kupóny, můžete dát nejméně o patnáct procent více, aniž by vás to něco stálo. Je to asi takhle – když dáte každý týden do sbírky padesátikorunu z peněženky, tak vás to „stojí“ (obrazně řečeno) právě oněch padesát korun. Pokud jste tedy rozhodnutí dávat sboru padesát korun, pak musím říci, že je vždy lepší dávat tuhle částku přes ony zmiňované kupóny. Proč? Předpokládejme, že platíte daně také už v druhém pásmu (to je 20% ze základu). V tomhle případě, když si koupíte kupón za 60 Kč, samozřejmě ve chvíli nákupu zaplatíte 60 korun, ale dostanete potvrzení o daru (jednou ročně), které dáte do své mzdové účtárny (také jednou ročně) nebo přiložíte k daňovému přiznání. Na základě tohoto potvrzení zaplatíte díky nákupu onoho šedesátikorunového kupónu o 12

korun méně na daních (v případě zaměstnanců – stát vám vrátí tuhle částku z již uhrazených záloh). Takže vás to nakonec vyjde na oněch padesát, ba co dím, na 48 korun, a sbor dostane o 10 korun víc. Stejně jako při výzvě o pětikorunové navýšení i tady tyhle malé peníze dají ročně pěknou částku. Jde tu vlastně o rozhodnutí, zda si myslíme, že s penězi lépe hospodaří stát (v tu chvíli se dá ospravedlnit nenakupování kupónů a neodečítání saláru atp. od daňového základu), nebo zda s těmi penězi přece jen lépe hospodaří sbor. Pokud se nám druhá možnost zdá pravdě blíže, je velmi namístě si zjistit, ve kterém základu daně platíme, o tuhle procentní částku nakoupit více a dávat do sbírky kupóny.

Omlouvám se všem, kterých se dotýká, že o tak opravdu křesťanské věci, jako jsou chrámové sbírky, píši v těchto kupeckých intencích a ještě pod tak až podomním nadpisem. Číním tak, protože si myslím, že se o penězích má mluvit co nejotevřeněji a že se k penězům tyhle kupecké a podomní vlastnosti také vážou. Rád bych ještě žhavou současnost změkčil pohledem do minula. Polák Lasitský navštívil v 16. století bratrské sbory a byl jimi tak pohnut, že se ve společenství bratří zdržel a sepsal historii jejich sborů. Zde v povídání o řádech a obyčejích stojí: „*U Bratří také sbírky jsou, a to dvojité. Jedny určité, každého čtvrt leta při suchých dnech, kteréž se oddávají osobám k tomu zřízeným (hospodáře sboru je jmenují), a vpisují do knih, co kdo dá, zejména. Druhé jsou dobrovolné almužny, kteréž se vmítáním, co kdo pobožný chce, do pokladnice církevní (každou neděli, nejpředněji však po sv. posluhování) shromažďují, a v opatrování zůstávají samému správci a přidány k tomu osobami, jež hospodáři almužen slovou. Ony prvnější sbírky obracejí se na potřeby chrámové, víno ku stolu Páně, svíce času zimního (když se i přede dnem kázání držíávají), opravy sboru a domu; a zbývá-li co, připojuje se mezi almužny, a obrací na potřeby chudých, domácích i příchozích, zvláště vyhnanců pro evangelium, až i nuzných kněží a správců.*“ Vmeťme, prosím, o toho bůra a malou část naší daně do chrámové pokladnice navíc. Naštěstí chudí v tom slova smyslu, jak jsou zde uvedeni, jsou u nás vzácní, ale jistě nám všem udělá radost, když budeme jako sbor moci rozvíjet projekty, jako je adopce na dálku, mateřské centrum, pomoc azylantům, případně pomoc chudším sborům naší církve.

foto: Zdar Šorm

Po bohoslužbách v Javorníku ...

foto: Zdar Šorm

Vinohrady, vinohrady ...

... dobré víno dáváte.

1998	průměrná sbírka průměrná účast na shromáždění průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	2 061 Kč 91 osob 22 Kč
1999	průměrná sbírka průměrná účast na shromáždění průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	2 217 Kč 91 osob 24 Kč
2000	průměrná sbírka průměrná účast na shromáždění průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	2 145 Kč 91 osob 23 Kč
2001	průměrná sbírka průměrná účast na shromáždění průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	2 374 Kč 98 osob 24 Kč
2002	průměrná účast průměrná sbírka průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	98 osob 2 553 Kč 26 Kč
2003	průměrná účast průměrná sbírka průměrný obnos daný 1 osobou do sbírky	99 osob 2 467 Kč 25 Kč

Kupóny jsou k dostání v hojném množství v naší farní kanceláři.

mch

Uganda – několik zeměpisných a statistických údajů

Winston Churchill ji při své návštěvě nazval „Perlou Afriky“. Uganda je však v dnešní době jedním z nejhudších a nejméně rozvinutých států světa. Tuto zemi během posledních 30 let postihla řada tragédií, především diktatura Idi Amina a občanské války. Přesto je v současnosti většina země politicky stabilní a vláda projevuje velkou snahu o zlepšení. Ze statistik vyplývá, že je zde 10% HIV pozitivní populace a téměř 2 miliony sirotků, tudíž na jednu ženu připadá 7 dětí. Téměř 50% žen je negramotných, u mužů je toto číslo o polovinu menší. 33% populace se hlásí k protestantismu a stejné procento je i katolíků.

Uganda je státem východní Afriky, sousedící se Súdánem, Keňou, Tanzánií, Rwandou a Kongem. Zabírá plochu 237 000 km² s populací cca 23,9 milionů. Oficiálním jazykem je angličtina, ale mluví se i svahilsky a

dalšími 30 místními jazyky. V oblasti, kde působí organizace World in Need, se mluví jazykem Luganda. Mezi hlavní plodiny tam patří káva, cukrová třtina, čaj a tabák.

Uganda leží na rovníku a má tropické podnebí s letním počasím po celý rok. Vysoká nadmořská výška však chrání před nesnesitelnými vedry. Nejtepleji je zde od prosince do února, kdy teploty vystoupají až na 29°C.

Georgeovi právě skončily dvoutýdenní prázdniny, pevně věřím, že již zase chodí do školy a brzy nám pošle první dopis. Ráda bych poděkovala všem, kteří se k projektu připojili. Potřebnou částku jsme stále ještě nedali dohromady, budeme proto vděčni za sebemenší obnos.

V příštích číslech bych ráda napsala více o působení projektu Adopce na dálku[®] a školním systému.

Jana Fučíková

Výsun a odehnání

V neděli 9. května v podvečer se sborový sál v prvním patře zaplnil až k prasknutí. Převaha Pražáků nezakryla přespolní, z Lysé nad Labem, z Brna i odjinud. Kostnická jednota a akademická YMCA se panelovou diskusí vrátily k rozhovoru, který v minulém a letošním roce proběhl v Kostnických jiskrách. Týkal se tzv. poválečného odsunu Němců z Československa. Odsunu? Vyhnaní? Už tím označením člověk prozrazuje, kde v diskusi stojí. Prvé („odsun“) zdůrazňuje, že šlo o počin regulovaný státními i mezistátními smlouvami, druhý („vyhnání“) v něm naopak vidí akt násilného bezpráví. Do diskuse na stránkách evangelického týdeníku se zapojili Petr Sláma, Jakub S. Trojan, profesor teologické etiky na UK ETF, Marek Zikmund, farář z Boskovic, Tomáš Růžička, přírodovědec a někdejší vršovický kurátor, náš vinohradský farář Martin T. Zikmund a historik a publicista Emanuel Mandler. Všichni (až na boskovického faráře, jenž se pro nemoc nemohl účastnit a svůj příspěvek poslal e-mailem) přijali pozvání k diskusi. Každý nejprve zopakoval, oč mu v článku šlo. Následoval rozhovor – nejprve jen mezi členy „panelu“, v druhé části pak otevřený i všem přítomným. Plné shody bylo dosaženo v tom, že tzv. divoký odsun, surové a svémocné vyhánění Němců, kterého se dopouštěli Češi bezprostředně po válce s cílem pomstít se a obohatit, byl hanebností. Různice zůstává v hodnocení tzv. organizovaného odsunu, který provedl v letech 1946-7 československý stát. Těch, kteří jej vidí jako špatnost, se moderátor večera, radotínský farář a redaktor Českého bratra Jan Mamula, ptá logicky: „Umíte si tedy představit, že by zde většina Němců, kterým by nebyly přímo prokázány nacistické zločiny, zůstala?“ „Kdo nezažil, nepochopí,“ ozve se, „vyhnat jsme je museli

– a chtěli.“ Protiotázka zní: Je bytí i sebesilnější emoce, podepřená zkušeností, argumentem posledním? Sporným bodem bylo také, nakolik lze odpouštět a prosit za odpuštění toho, co jsem sám nespáchal. Není lepší napřít úsilí směrem do budoucnosti? Anebo je národ společenstvím napřít časem, kde synové nesou viny svých otců a řeč o odpovědnosti a odpuštění má smysl i u generací následujících?

Několikahodinový rozhovor neskončil usnesením. Rozdílly zůstávají. V takto citlivé a pro některé z přítomných bolestné otázce se názory nemění během odpoledne. Jde o jemné zvažování špatných a horších řešení důsledků toho nejhoršího: války. Hovor má rovinu věcnou, argumentační, a rovinu citovou, založenou na zkušenostech. Má smysl spolu mluvit právě tehdy, když se názory rozcházejí. Mluvit a poslouchat.

Petr Sláma

V ruce má flašku

Tak jsme se vrátili z již druhého „bzencování“. Tradice byla, dá se říci, úspěšně založena. Den, v němž se před devětapadesáti lety Evropa opíjela radostí z konce války, jsme oslavili kořtováním darů révy. Kořtováním opatrným vína výborného, a tak myslím, že si žádný z nás nepřipadal v nedělní ráno jako břichonožec, jejichž zkamenělé ostatky se při úpatí bzeneckých vinohradů nacházejí. Naopak, v den Páně byly vytvořeny dvě úderné skupiny, z nichž jedna se účastnila bohoslužeb v Javorníku a druhá v Kyjově. Ti, kdož byli přítomni, zakusili dar společenství. Nevím jak ostatním, ale mně vždycky, když se takhle pěkně lidé od církve spolu sejdou a nejsou „suchaři“, vytane na mysli kus písničky od Sváti Karáska – „v ruce má tašku, v ní kus chleba a flašku, chce s tebou slavit večeri“. Ta písnička je o Pánu Ježíši. A já si myslím, že toho sedmého večer zabašil na dveře a z tašky vytáhl ještě dobrou mysl pro nás přítomné. Návrat jsme si někteří zpestřili návštěvou orných polí u Slavkova, o nichž praví píseň: „*teklo tam krve moc, krve po kolena*“, protože se tu strkali tři císařové (nebo dva císařové a jeden car?).

Chtěl bych tu poděkovat Janě a Jirkovi Fučíkovským, kteří to celé vymysleli a zorganizovali. A už na příští rok zajednali ...!

mch